

Nowe Warpno, dnia 25 września 2015 roku

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. Szucha 12A

00-918 Warszawa

Wnioskodawca: Rada Miejska w Nowym Warpnie
siedziba: Pl. Zwycięstwa 1, 72-022 Nowe Warpno
reprezentowana przez radcę prawnego Jerzego Adamca,
adres do doręczeń jw.

Uczestnicy: 1) Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 2)
Minister Finansów, 3) Prokurator Generalny

Sygn. akt Tw 12/15

ZAŻALENIE

NA POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO Z DNIA 15 WRZEŚNIA 2015 R. ODMAWIAJĄCE NADANIA DALSZEGO BIEGU WNIOSKOWI

W odpowiedzi na postanowienie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 września 2015 r. w sprawie odmowy nadania dalszego biegu wnioskowi (sygn. akt Tw 12/15), doręczone w dniu 21 września 2015 r. na podstawie art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (dalej: dawna ustawa o TK), w związku z art. 134 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. 2015 r. poz. 1064), działając w imieniu Wnioskodawcy, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa (w aktach sprawy) wnoszę zażalenie na przedmiotowe postanowienie i wnoszę o nadanie wnioskowi Rady Miejskiej dalszego biegu w pełnym zakresie.

UZASADNIENIE

W postanowieniu z dnia 15 września 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania wyżej wskazanemu wnioskowi dalszego biegu w zakresie § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 20, poz. 103) z art. 92 w związku z art. 167 ust. 3 oraz w związku z art. 2 Konstytucji RP, art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Podstawą umorzenia przez Trybunał Konstytucyjny postępowania w rozstrzygniętej sprawie był brak przesłanki merytorycznej kontroli zgodności z Konstytucją przepisów rozporządzenia formalnie uchylonego, ponieważ nie zachodziły okoliczności określone zarówno w art. 39 ust. 1 pkt 3, jak i w art. 39 ust. 3 dawnej ustawy o TK. Trybunał uznał, iż § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b utracił moc obowiązującą i obecnie nie będzie miał zastosowania na podstawie § 21 i 19 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. poz. 119).

W odniesieniu do argumentacji Trybunału Konstytucyjnego przedstawionej w zaskarżonym w postanowieniu wskazać należy, co następuje.

I. Zgodnie z § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. jego przepisy mają zastosowanie po raz pierwszy do sprawozdań sporządzanych za okresy sprawozdawcze roku 2014. Jak wynika z ust. 2. sprawozdania za: grudzień 2013 r., IV kwartały 2013 r. i rok 2013 sporządza się i przekazuje zgodnie z dotychczasowymi przepisami. Oczywiście jest, choć nie zapisano tego w przepisach przejściowych w/w rozporządzenia, że tym bardziej sprawozdania za rok: 2012, 2011 i 2010 są sporządzane i przekazywane zgodnie z dotychczasowymi przepisami.

Wbrew twierdzeniom zawartym w kwestionowanym postanowieniu żaden przepis prawa nie określa, że korekta sprawozdania z wykonania dochodów podatkowych gminy złożona po terminie 30 czerwca roku bazowego, czy jakimś innym terminie nie wywołuje żadnych skutków prawnych i nie może mieć wpływu na wysokość wpłat do lub z budżetu państwa.

W szczególności powołane w postanowieniu art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2015 r. poz. 513) określają jedynie jakie są skutki złożenia korekty w terminie do dnia 30 czerwca roku bazowego, natomiast nie zawierają zakazu składania korekty po tym terminie. Twierdzeniu Trybunału przeczy utrwalona powszechnie, a zatem zaakceptowana przez Ministerstwo Finansów praktyka wymagania przez RIO od jednostek samorządu terytorialnego składania korekt sprawozdań nawet po wielu latach od ich sporządzenia w sytuacji, kiedy kontrola RIO lub innej uprawnionej instytucji wykaże nieprawidłowości w tych sprawozdaniach – dowodem na to jest choćby wystąpienie pokontrolne RIO w Szczecinie z 17 lipca 2015 r. skierowane do Gminy Nowe Warpno, w którym Prezes RIO odnosi się do złożonych przez Gminę już w 2015 roku, a odnoszących się do przedmiotowej sprawy korekt sprawozdań rocznych Rb-PDP oraz Rb-27S za 2010 rok i domaga się „doprowadzenia do zgodności ze stanem rzeczywistym danych wykazanych w sprawozdaniach” (dowód: wystąpienie pokontrolne RIO w Szczecinie z 17 lipca 2015 r. str 3). Jak wynika z tego pisma RIO w Szczecinie nie uważa złożonych przez Gminę dopiero w roku 2015 korekt za nieistniejące, wręcz domaga się ich ponownego skorygowania.

Przede wszystkim zaś istnieje w tejże ustawie przepis wyraźnie przewidujący możliwość oraz skutki prawne złożenia korekty sprawozdań jednostek po dniu 30 czerwca roku bazowego, mianowicie zgodnie art. 36 ust. 7a: **„Jeżeli podstawą do wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, są korekty sprawozdań jednostek samorządu terytorialnego, których obowiązek sporządzania wynika z przepisów o finansach publicznych w zakresie sprawozdawczości budżetowej, złożone do właściwych regionalnych izb obrachunkowych po dniu 30 czerwca roku bazowego, ale przed dniem ogłoszenia ustawy budżetowej - nie nalicza się odsetek, o których mowa w ust. 1.”**. Zatem twierdzenie Trybunału o niemożliwości składania korekty sprawozdania przez gminę po 30 czerwca roku bazowego pozostaje w jaskrawej sprzeczności z cytowanym przepisem, który wprost reguluje skutki prawne złożenia korekty sprawozdania po dniu 30 czerwca roku bazowego.

Gdyby Gmina w terminowo złożonym sprawozdaniu błędnie zaniżyła swoje dochody podatkowe, to z pewnością taka sytuacja nie skutkowałaby zaniechaniem działań Ministra zmierzających do uzyskania wpłat do budżetu państwa w wysokości prawidłowo naliczonej mimo upływu terminu na złożenie przedmiotowego sprawozdania. Zgodnie z art. 36 ust. 8 i 9 ustawy o dochodach decyzja Ministra Finansów o zwrocie nienależnej kwoty części subwencji ogólnej może być wydana do upływu 5 lat, licząc od końca roku budżetowego, za

który sporządzono sprawozdanie z wykonania budżetu jednostki samorządu terytorialnego, zawierające dane stanowiące podstawę do wyliczenia subwencji lub wpłat.

A zatem sprawozdania samorządów złożone najpóźniej za rok 2013 mogą i powinny być nadal korygowane oraz ich prawidłowość oceniana w oparciu o rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej, a decyzje Ministra Finansów stosujące to rozporządzenie mogą być wydawane **do końca 2018 roku**. W przypadku wniesienia skargi na takie decyzje do sądu administracyjnego okres stosowania przedmiotowego rozporządzenia przedłuży się o dalsze kilka lat.

W odniesieniu do art. 39 ust. 1 pkt 3 dawnej ustawy o TK w orzecznictwie utrwalił się pogląd, że pomimo formalnego uchylenia przepisów ustawy, należy je uważać za obowiązujące w tym znaczeniu, że mogą stanowić przedmiot kontroli zgodności z Konstytucją, wówczas gdy w czasie orzekania przez Trybunał toczą się sprawy przed organami państwowymi (organami administracyjnymi lub sądami) i na podstawie formalnie derogowanych przepisów mogą być nadal podejmowane akty stosowania prawa (decyzje administracyjne, orzeczenia sądowe) - zdanie odrębne sędziego Stanisława Biernata do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt K 25/10.

Trybunał zajął takie stanowisko m.in. w wydanym w pełnym składzie wyroku z 16 października 2012 r. o sygn. K 4/10 (OTK ZU nr 9/A/2012, poz. 106), i orzekł merytorycznie, dokonując kontroli konstytucyjności przepisu formalnie nieobowiązującego.

Powyższe stanowisko znajduje również potwierdzenie w nowszym orzecznictwie (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2014 r. K 20/13): *„Trybunał wielokrotnie wskazywał, że przepis obowiązuje w systemie prawa dopóty, dopóki nadal możliwe jest jego zastosowanie do jakichkolwiek sytuacji z przeszłości, terażniejszości lub przyszłości i na jego podstawie mogą być podejmowane indywidualne akty stosowania prawa. Tym samym o utracie mocy obowiązującej przepisu można mówić wówczas, gdy przepis nie może być w ogóle zastosowany do rozstrzygnięcia żadnej sytuacji faktycznej (por. wyrok TK o sygn. K 35/08).”* Uchylenie przepisów nie zawsze jest zatem równoznaczne z utratą przez nie mocy obowiązującej w rozumieniu art. 39 ust. 1 pkt 3 i z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, gdzie jak wyżej wykazano sprawozdawczość samorządów za rok 2013 i lata poprzednie będzie analizowana oceniana i jej prawidłowość rozstrzygana co najmniej do roku 2018.

Analogiczne stanowisko spotykamy w doktrynie prawa: *„W wielu orzeczeniach Trybunał odróżnia sytuację, w której uchylony akt normatywny eliminowany jest całkowicie z systemu prawnego i nie może być już stosowany w żadnym przypadku, od sytuacji, gdy jest on stosowany jeszcze do oceny i ustalenia skutków prawnych przeszłych zachowań na podstawie obowiązującej normy wymagającej zastosowania derogowanego aktu normatywnego, a tym bardziej od sytuacji, gdy uchylony akt normatywny nadal wywołuje skutki w postaci normowania niektórych zachowań przyszłych. W dwóch ostatnich przypadkach Trybunał nie uznaje, że akt normatywny utracił moc obowiązującą w rozumieniu art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK”* (Marek Zubik „Orzekanie przez Trybunał Konstytucyjny o przepisie nieobowiązującym dotyczącym jednostek samorządu terytorialnego”, miesięcznik PiP nr 2014/1 str 5).

Zatem zdaniem wnioskodawcy § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej nie utracił mocy obowiązującej w rozumieniu art. 39 ust. 1 pkt

3 dawnej ustawy o TK, zatem brak jest przesłanek prawnych dla zastosowania art. 39 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 tej ustawy.

II. Podkreślenia wymaga treść art. 16 ust. 1 ustawy zasadniczej, wyjaśniającego istotę gmin. Zgodnie z tym przepisem ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową, co oznacza, fundamentalną częścią składową jednostek samorządu terytorialnego są ich mieszkańcy, którym gminy zapewniają możliwość realizacji przysługujących im uprawnień obywatelskich. Gmina jest niewątpliwie odzwierciedleniem społecznej rzeczywistości: występowania więzi między mieszkańcami danego terenu, realizacji ich wspólnych praw i interesów. W świetle postanowień Konstytucji wspólnota samorządowa jest pojęciem prawnym, która jest podmiotem prawa i nosicielem interesu lokalnego. Własność i inne prawa majątkowe są gwarancją samodzielności majątkowej gmin i ich zdolności do zaspokajania potrzeb wspólnoty.

W uzasadnieniu kwestionowanego przeze mnie postanowienia Trybunał przyjął, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt K 25/10, iż gmina jako osoba prawa publicznego nie korzysta z zagwarantowanych osobie fizycznej i w pewnym stopniu osobie prawnej prawa prywatnego ochrony konstytucyjnych wolności i praw.

Odrzucenie przez TK koncepcji, że wolności i prawa określone w rozdziale II ustawy zasadniczej mogą być odnoszone również do jednostek samorządu terytorialnego, działających w sferze dominium, powoduje w konsekwencji ograniczenie ochrony przysługującej ich mieszkańcom, którzy ze względu na - potencjalnie niezgodne z Konstytucją - uszczuplenie wolności i praw jednostek samorządu terytorialnego nie będą mogli w pełni korzystać ze swoich wolności i praw konstytucyjnych. § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej jak wykazano we wniosku do TK ma bezpośredni oraz istotny wpływ na sytuację finansową Gminy Nowe Warpno, a zatem również na poziom realizacji praw i wolności mieszkańców gminy, choćby w tak kosztownej dziedzinie jak edukacja przedszkolna i szkolna wraz z dowozami uczniów w tym niepełnosprawnych, czy pomoc społeczna. W obu tych dziedzinach subwencja oświatowa i dotacja z budżetu Państwa są dalece niewystarczające dla prawidłowego wykonania zadań ustawowych gminy, w związku z tym od pozostałych zasobów finansowych gminy w znacznym stopniu zależy, czy możliwe jest rzeczywiste zapewnienie przez instytucje gminne realizacji praw obywatelskich w zakresie edukacji, opieki nad niepełnosprawnymi i pomocy rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej (art. 69, 70, 71 Konstytucji RP). Zatem nawet gdyby uznać, że wskazany § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b utracił moc obowiązującą w rozumieniu art. 39 ust. 1 pkt 3 i ust. 3, to jednak rozpatrzenie wniosku Rady Miejskiej w Nowym Warpnie również w zakresie tego przepisu jest konieczne z uwagi na ochronę konstytucyjnych praw mieszkańców Gminy Nowe Warpno.

W literaturze prawniczej wskazuje się na różne role, w jakich występują gminy w świetle przepisów konstytucyjnych oraz ustawowych, i wynikające z nich rozmaite aspekty ich położenia prawnego. W związku z tym można wyróżnić gminę jako: 1) wspólnotę samorządową; 2) jednostkę zasadniczego podziału terytorialnego oraz 3) podstawową jednostkę samorządu terytorialnego (por. J. Dobkowski, Wielopostaciowość gminy w prawie polskim, (w:) Kryzys prawa administracyjnego, t. 1, Jakość prawa administracyjnego, s. 253 i n.). Wydaje się iż w kwestionowanym orzeczeniu pomija się właśnie rolę gminy jako wspólnoty samorządowej.

Należy również podkreślić, iż do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt K 25/10 zostało złożonych szereg zdań odrębnych.

I tak sędzia Stanisław Biernat w swoim zdaniu odrębnym w kontekście badania wystąpienia przesłanek zastosowania art. 39 ust. 3 dawnej ustawy o TK nie zgadza się z poglądem wyrażonym w niniejszym wyroku, że powołany przepis dotyczy nie ochrony praw gmin, lecz jedynie wolności i praw osób fizycznych oraz prywatnych osób prawnych. Sędzia prezentuje pogląd, iż prawa gmin są odrębne, ale równoległe oraz ekwiwalentne wobec niektórych praw z rozdziału II Konstytucji oraz są z nimi zrównane co do dopuszczalności, a nawet niekiedy konieczności, ich ochrony przez Trybunał Konstytucyjny w okolicznościach unormowanych w art. 39 ust. 3 ustawy o TK.

Z kolei sędzia TK Leon Kieres w swoim zdaniu odrębnym do wyroku TK z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt K 25/10 uważa stanowisko TK za niebezpieczne pro futuro z punktu widzenia pozycji ustrojowej polskiego samorządu terytorialnego oraz konstytucyjnych gwarancji samodzielności i podmiotowości prawnej gminy i uważa, że można „*twierdzić, że art. 39 ust. 3 ustawy o TK zawiera zbiorczą kategorię praw i wolności, które należy rekonstruować autonomicznie na podstawie norm Konstytucji - niezależnie od tego, kto jest ich adresatem (jednostka czy gmina - osoba prawna) i w którym miejscu zostały zamieszczone. Taka wykładnia ustawy o TK pozwala realizować generalną dyrektywę in dubio pro actione oraz wzmocnić efektywność kontroli Trybunału.*” Prof. Kieres wskazuje również, że: „*Akcentowana przez Trybunał swoistość celów i funkcji praw majątkowych gminy nie unieważnia w żaden sposób zasady ich sądowej ochrony (takich, jakimi one są - wraz ze wszystkimi ograniczeniami) i nade wszystko nie zmienia faktu, że prawa te gminie na mocy norm konstytucyjnych przysługują. Ergo, mają charakter praw konstytucyjnych, które podlegają ochronie.*”

Również sędzia TK Andrzej Rzepliński w swoim zdaniu odrębnym do w/w wyroku uznał, że skoro sam Trybunał przesądził w niniejszej sprawie, że gminom służą prawa konstytucyjne, stwierdzając, że „*Jednostkom samorządu terytorialnego przysługują m.in. prawo własności i inne prawa majątkowe (art. 165 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji), prawo zrzeszenia się (art. 172 ust. 1 Konstytucji), a ich samodzielność podlega ochronie sądowej (art. 165 ust. 2 Konstytucji)*” (cz. III, pkt 2.4.1. uzasadnienia) to są to inne rodzajowo, ale również konstytucyjne prawa, które podlegają ochronie konstytucyjnej - równoległej do praw i wolności człowieka i obywatela.”

I wreszcie w zdaniu odrębnym sędziego TK Piotra Tulei do wyroku TK z 13 marca 2013 r., znalazło się stwierdzenie: „*Uważam, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki orzekania z art. 39 ust. 3 ustawy o TK. Zaskarżone przepisy wprawdzie nie obowiązują, jednak wydanie wyroku było konieczne ze względu na ochronę praw osób trzecich.*”

Zatem zawarta w kwestionowanym postanowieniu teza oparta na wyroku TK z 13 marca 2013 r. jest wysoce kontrowersyjna wewnątrz samego składu Trybunału, co widać również po innych orzeczeniach TK, przykładowo w wyroku z 8 czerwca 2011 r., sygn. akt K 3/09 sygn. K 3/09 (OTK ZU nr 5/A/2011, poz. 39) Trybunał przyjął analogiczne stanowisko jak w wyroku z 13 marca 2013 r., jednak również do tego orzeczenia pojawiły się zdania odrębne.

Według sędzi TK Sławomiry Wronkowskiej-Jaskiewicz to Trybunał Konstytucyjny obowiązany jest samodzielnie zweryfikować przesłankę konieczności wydania orzeczenia o nieobowiązującym akcie normatywnym dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw, które, jej zdaniem, mogą przysługiwać również gminom.

Natomiast sędzia TK Adam Jamroz w swoim zdaniu odrębnym do wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r. uznał, że „*O ile jest rzeczą oczywistą, że wolności, o których mowa w art. 39 ust. 3 ustawy o Trybunale, odnoszą się tylko do jednostki ludzkiej, to z brzmienia tego przepisu nie wynika, że chodzi tylko o prawa konstytucyjne określone w rozdziale II, a więc dotyczące człowieka i obywatela. Oznacza to, w odniesieniu do sprawy o sygn. K 3/09, w której Trybunał umorzył postępowanie ze względu na utratę mocy obowiązującej zaskarżonych przepisów, że Trybunał powinien sprawę rozpoznać w zakresie przepisów ustawy dotyczących praw konstytucyjnych jednostek samorządu terytorialnego, mimo utraty przez te przepisy mocy obowiązania.*”

Również w literaturze prawniczej podniesiono możliwość przyjęcia takiej wykładni art. 39 ust. 1 pkt i ust. 3 dawnej ustawy o TK, która uwzględni ochronę praw gmin. Zdaniem cytowanego wyżej prof. Marka Zubika (tamże str. 17-18) Konstytucja szeroko reguluje kwestie odnoszące się do jednostek samorządu terytorialnego, a nawet wprost stanowi o „prawach” tych podmiotów (art. 165 ust. 1 zd. 2 – prawo własności i prawa majątkowe; art. 168 – prawo ustalenia wysokości podatków i opłat lokalnych; art. 172 ust. 1 – prawo zrzeszania się; art. 172 ust. 2 – prawo przystępowania do międzynarodowych zrzeszeń społeczności lokalnych i regionalnych oraz współpracy z takimiż społecznościami innych państw), a dalsze „prawa” jednostek samorządu terytorialnego dają się jednoznacznie wyprowadzić z innych przepisów konstytucyjnych, w szczególności prawo do udziału w dochodach publicznych odpowiednio do przypadających im zadań (zasada adekwatności), znajdujące podstawy w art. 167 Konstytucji. Na tej podstawie autor twierdzi, że „*możliwa jest odmienna niż dominująca w orzecznictwie TK interpretacja art. 39 ust. 3 ustawy o TK. Nie musi być ona widziana jako przekreślenie czy przeciwstawienie dotychczasowym ustaleniom Trybunału co do natury i charakteru konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Ustawowe pojęcie „konstytucyjne (...) prawa” nie musi być bowiem utożsamione z „konstytucyjnymi (...) prawami człowieka”. Przelamanie ujemnej przesłanki procesowej w postępowaniu przed TK związane jest z realizacją norm, zasad i wartości konstytucyjnych. W szczególności, służyć może ochronie podmiotowości, w tym samodzielności różnorodnych podmiotów, wszelkich wolności oraz praw przyznanych im przez Konstytucję. Poszerzenie ochrony podmiotowości i samodzielności podmiotów chronionych konstytucyjnie w niczym nie przekreśla żadnych zasad podstawowych, na których opiera się porządek konstytucyjny. W szczególności, w żadnej mierze nie umniejsza pozycji prawnej osób fizycznych i ich dobrowolnych zrzeszeń. W pełni racjonalne jest, aby jednostki samorządu terytorialnego miały zagwarantowaną sądową kontrolę konstytucyjności norm, które będą dokonywały zmian w przyznanym im już „prawie” własności lub prawach majątkowych.*” Zdaniem prof. M. Zubika takie szersze odczytanie art. 39 ust. 3 ustawy o TK mieści się w granicach pewnego luzu decyzyjnego Trybunału i nie zmienia tego okoliczność, że konstrukcja tego przepisu ustawy stanowi wyjątek i dotyczy kompetencji władczych TK.

Mając na uwadze powyższe wnoszę o uwzględnienie zażalenia i nadanie wnioskowi dalszego biegu.

Załączniki:

5 odpisów pisma procesowego,

6 kopii wystąpienia pokontrolnego RIO w Szczecinie z 17 lipca 2015 r.

Jerzy Adamiec

RADCA PRAWNY
nr wpisu Sz-637